

Vivències

EL CLUB POLLENÇA ERA I ÉS LA FORMA DE SENTIR I PENSAR DEL POBLE? (III)

Ramon Reig

Quan se posà el “molinet” de l’entrada del Club, era el temps en què encara estava de President en Josep “Fantasia”. Costà 75.000 pessetes. Aquella novetat, que donà prestigi a la Institució, en principi molts de socis no ho havien vist mai i hi hagué les seves gràcies. N’hi havia que volien entrar de tres en tres i la capacitat és per entrar-hi d’un en un. No pocs se tornaven trobar a defora. Possiblement se va comprar a un banc, per la qual cosa, per no canviar els vidres, se muntaren a l’inrevés i encara se poden llegir les primitives lletres. El rellotge, que se troba al saló entrada al Bar, en el seu moment dugué la seva polèmica. En pagaren 8.000 pessetes i en Francisco Cabrer, rellotger, va dir que ell l’hagués obtingut per la meitat. Investigar això va dur moltes divergències entre els socis.

És digna de contar l’anècdota del dia de la conferència que va fer el Director de l’Escola Diplomàtica, senyor de can Jura, don Joan de Càrdenas i de la Riva, per quan hi eren presents personalitats com eren el banquer americà senyor Morgan, Douglas Augsmort, l’ambaixador Alcover, el financer Pedro Salas, el coronel Llorente, els pintors Anglada Camarassa i Tito Cittadini, a part del Batle de Pollença aleshores don Jordi Albis, a més acompanyats per les seves senyores. Entre elles l’esposa del conferenciant Nano de Càrdenas acompanyada de la seva secretària na Zarin. Per part dels empleats del Club ningú s’atreví a servir a aquella anomenada gent. No quedà més remei que servir-los en Miquel, el cambrer. El conferenciant, senyor Càrdenas, li demana si podria servir un “porto-flit” per a les dones, un “seicàs”, un “ton- colis”, el “dry- martini” i “canapés”. Insistí en demanar-li si ho sabia preparar. En tenir la contesta afirmativa, aquell senyor quedà meravellat que, en el Club poguessin tenir o preparar begudes que estaven en boga a dins l’alta societat. En Miquel conta que abans ja havia servit a l’Hotel Formentor durant uns anys, per això no li va ésser estranya la petició. Recorda que la conferència se titulava “*No és tan fiero el león como lo pintan, ni tan frívolo el diplomático como se cuenta*”.

En Miquel “Marjo”, ell sempre s’ha tingut per un home pacífic, ha fuit de la violència, si bé s’ha defensat en totes les situacions en què ha estat precís. Durant els anys que estigué de cambrer al Club Pollença, sols una vegada va haver de treure el geni quan una persona, a davant la gent, el va voler humiliar. Resultà que tots els dies un grup de clients compareixia i s’asseia a una de les taules de davant la barra. Un d’aquells clients assidus el cridà i en to despectiu li digué: “Esclau, me dus un cafè”. Allò no hagués tingut la menor importància estant sols per quan hi hagués hagut l’oportuna contesta. Deixà la palangana i essent com era molt jove, sols tenia vint-i-dos anys, l’agafà pel coll, l’aixecà de la cadira i li pegà dues galtades. Aquell va tornar blanc com la paret i sense motar se va asseure. En Miquel no recorda si aquest va prendre el seu cafè. També s’ha de dir que era un jove empresari, *xulo*, a part de tenir doblers manejava una moto grossa, luxe que pocs se podien permetre. A partir d’aquesta feta els dos foren bons amics i l’amistat durà tota la vida. Ell ja ha desaparegut.

Hi havia un grup que eren assidus, com ho eren la majoria, tots els dies compareixien per prendre el cafè i se col·locaven a l’estança del Bar, gairebé davant la barra. Sempre a la mateixa hora després de dinar, feien la xerradeta i altra volta partien de cap als seus quefers. Entre aquest grup hi havia en Pep Bennassar “Dionís”, en Jeroni Llobera

“Jutget”, en Miquel Melià, Pedro Moll “Lacangri”, l’amo en Miquel Fortesa “de la matança”, el seu gendre en Pedro Nadal, en Rafel Coves, Joan Cerdà “Garbes”... Així com els pagesos Joan “de Malagarba” i en Lluís “Lloberina”, quan es trobaven al poble. El primer pis també tenia vida. Era i és encara la sala de jocs. S’hi jugava a cartes, mai no a jocs prohibits. Formaven un grup que generalment sempre eren els mateixos. Compareixien de vespre, entre altres, hi havia n’Andreu Pericàs “Ros”, n’Antoni Pons “Ramona”, en Mateu “del Molí”, en Miquel Melià, en Pep “Marget”, en Joan Cifre “de Colonya”, en Monserrat Villalonga, en Miquel Bauçà “Candell”. La taula del billar, el Club la tenia al primer pis, però sempre tingué pocs participants. Pollença no tenia afició a aquesta varietat de joc, no hi ha dubte que és un art el saber jugar, més encara el billar artístic que és un privilegi de pocs. Tingué dos fanàtics que també tots els dies compareixien a fer la partida. Un d’ells l’amo en Josep Ferragut “de l’Arboçar”, l’altre, en Joan Luís Colomar “Campet”, que s’hi passaven moltes hores jugant.

De President de la Institució, hi conegueren en Josep Aguiló “Fantasia”, quan entrà en Miquel “Marjo” de cambrer. Aleshores, a la Junta, hi pertanyien en Bernat “Bruiet”, en Rafel Covas, en Pep “Dionís”, en Jeroni “Jutget” i en Bernat “Balaté”, entre altres. Moltes vegades aquests mateixos tornaven ésser elegits. També hi conegueren de President en Miquel Cerdà “de Can Suau”, en Bernat Oliver “Magraner”, i don Francisco Serra de Gaieta “de Ca n’Asprer”.

L’amo en Joan Juan, més conegut per l’amo en “Joan Guapo” també pertanyia a la Junta. Va ser l’organitzador de l’homenatge al pintor Don Llorenç Cerdà, pel seu centenari. A més va proposar i s’acordà canviar el model del vestit del grum (*botones*). Es confeccionà amb tela marró com els anteriors si bé amb les solapes blanques, amb una gorra gairebé d’estil militar, idea exclusiva de l’amo en Joan. Així hi vestiren en Martí Palou, en Tomeu Rabassa i en Francisco Llompart. Eren al·lots que entraven amb una edat de dotze a setze anys. La feina del botones també era variada, no sols era atendre els clients així com entraven o de indicar-los el que demanaven, també servien begudes, sobretot als clients, o socis, que estaven al pis superior. Per ser el més jove era l’encarregat i així tingué la missió de pujar les escales quan ho demanaven mitjançant la tocada del timbre.

Als porxos dels Club, el pintor valencià casat a Pollença i resident al Moll, Pascual Roc Minué, per pròpia iniciativa es convertí en professor de dibuix i pintura, ja que impartia classes d’aquesta disciplina. Tingué bastants d’alumnes, entre ells en Miquel “Marjo”, n’Antoni Marquet, en Martí Salas “Canet” i molts d’altres que no s’han dedicat a la pintura, però que les ensenyances els han servit per desenvolupar-se a dins la vida. Recorda en Miquel “Marjo” que, per les classes de dibuix, tenien de models figures de guix que aportà el propi mestre. Aquest professor ho féu totalment desinteressat, a damunt encara li costava doblers, fins i tot els cafès que preniën els pagava ell, a part que havia de venir del Moll. Així passà l’entremig que en Miquel construïa al Moll el que seria el Restaurant “El Pozo” que tants d’anys regentà, devers l’any 1950.

En aquesta època la festa de les noccs, o sigui el berenar, encara es feia en domicilis particulars. Sortida de l’església, després de les fotos a can Bestard hi havia generalment la “xicolatiada” amb les dues ensaïmades. Dinar per la família i que, de tornada del viatge de noccs, el sopar a casa del nuvi. Encara no estava de moda fer-lo a fora casa. Al Club, no hi va haver gaire compromís en què qualque soci aprofités l’ample saló pels convidats. En Miquel “Marjo” conta que durant la seva estada de cambrer poques festes per a aquest motiu es celebraren. Una de les que recorda i que fou més luxosa, va ser per la celebració del matrimoni entre en Martí Oscar Cànaves “Romí de ca n’Eixut” i na Magdalena Albis. Noccs sonades, molts de convidats. Per organitzar tal esdeveniment,

ho encarregaren a Miquel Sebastià Roca, el qual abans havia estat de Conserge al Club, i que, aleshores regentava l'Hotel Puerto, al Moll, juntament amb Antoni Mesquida. Molt amic de la família del nuvi. Es va haver de cercar molta de gent de servei. Uns comparegueren per amistat i altres pel sou. Va ser un dinar en el qual se serviren articles de primera. Sortí dels comuns menús que en aquell temps estaven en boga. En Miquel conta que, per primera vegada, se serviren cigarretes de tabac ros per a les senyores, concretament "Chesterfield" i "puros habanos" per als homes. La sobretaula durà bastantes hores, entre rialles, cantades, recitades... ja que els convidats s'aixecaven de la taula passat les sis de la tarda. A l'església, Mossèn Bartomeu Albis, oncle de la novia, fou un dels concelebrants. Ella, per no tenir pare ni mare, va conviure amb el seu oncle capellà, a més fou el seu Tutor fins el moment del casament.

A partir d'aquest moment, s'hi va fer al Club l'àpat per a les noces del fill del "Fresquero", en Bartomeu Reus Cortés, així com la d'en Joan Bauzà fill d'en Miquel Bauzà "Candellí", entre altres. I, a poc a poc, s'anà posant de moda emprar el gran saló d'actes del Club Pollença per aqueixos menesters.

Peu de foto:

Fotografia realitzada al terrat del Club Pollença l'any 1952 en motiu de les noces de Magdalena Albis amb Martí O. Cànaves "Romí de ca n'Eixut". Són els components del servei degut a l'esdeveniment. Els components són: Joan Palou, la tia "Pauarro", la dona d'en Francisco "Ramallet", Antoni "de la Botigueta", Magdalena "Reia", Pedro Moll "Lacangri", Francisco Ordinas "Pintat", Miquel Ferrer "Marjo", Àngela Llompart "Paciència", Miquel "de la Botigueta", Rafel Valls "Gelater", Miquel Bonnín "Nofre", Joana Aina Alemany "Garriguera", Joan Vilanova "del Capítol", Antonieta Ferrer "Marjo", Francisco Llompart "Botones", Martí "de cal Rei", Miquel Sebastià "Sis Pins", Llorenç Valls fill del "Gelater", Jaume Llompart "Paciència", Josep Cànaves "Barretes", Josep Vilanova "Serra", Joan Marroig "Lluc". Foto cedia per Miquel Ferrer "Marjo".